

LBRIS

We know
books

Copyright © SIONO Editura

Toate drepturile rezervate. Este interzisă reproducerea totală sau parțială a textelor pe orice suport audio, video sau electronic fără acordul în scris al editurii, cu excepția citatelor scurte, mai mici de 100 de cuvinte, necesare pentru recenzii sau referințe.

SIONO Editura

Bd. Ion Mihalache 93 - 105, Sector 1

București, România

office@sionoeditura.com

www.sionoeditura.com

Editor: Radu Prodan

Corectura: Issabela Cotelin

Coperta: Răzvan Aricescu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

SOCEA, NICOLAE CĂTĂLIN

Trădarea sângelui / Nicolae-Cătălin Socea. - București :

Siono Editura, 2024

ISBN 978-630-6509-62-1

821.135.1

Nicolae-Cătălin Socea

TRĂDAREA SÂNGELUI

SIONO
EDITURA
București, 2024

1.

Nicolas nu vorbește niciodată despre iertare sau răzbunare, calea lui este cu totul alta. Oamenii care l-au rănit sau dezamăgit încetează să mai existe pentru el și nu îi mai pasă de ei.

E ceva ce trebuie să faci, cum ar fi să te încălți dimineața, să nu mai simți podeaua în timp ce pereții încep să danseze. Nimeni nu mai poate fi cel de ieri, unde himerele amintirilor sparg visele recurente ale realității precum un timpan ce caută mângâierea șoaptei din ureche.

Era o primăvară caldă de aprilie a anului 2002, urmând ca Nicolas să se întoarcă în România după un exil necesar. În timp ce aștepta să se îmbarce în autocarul din Valencia, Spania, ce avea să îl lase în stația din Milano, Italia, pentru următoarea îmbarcare, se simțea ca un animal în ploaie, ce merge fără pauză pe o distanță infinită ce îl separă de el însuși, dorind parcă să îl deruteze.

Spania i-a oferit maturitatea de care avea nevoie și nu o aflase până atunci, cu toate că încercase să o găsească în toate sertarele ruginite ale ființei sale, sertare ce păreau a fi goale.

Inițial Spania îl respinsese în acel noiembrie al anului 1999, când, din cinci autocare de turiști, trei au fost oprite de către vameșii francezi la ora unu noaptea.

Atunci, în acea noapte, el, cu încă șaisprezece turiști, a fost coborât din autocar și introdus în arestul poliției franceze, pentru ca ulterior să fie deportat. Motivul era unul cât se poate de logic: viza lor expira în douăzeci și patru de ore.

Acolo, în arest, Nicolas se gândea la cei o mie de dolari oferiți unui intermediar pentru a rezolva viza turistică și se mai gândea la părinții lui, ce vor spune că aruncase acei bani pe fereastra vieții. Își dădea seama că viața nu înseamnă să fii fericit tot timpul, dar spera într-un apus cu soare.

Avea avantajul că în școală făcuse limba franceză și putea înțelege, la un nivel mediu, ce vorbeau polițiștii francezi între ei, așteptând ca două dube să sosească în vama franco-spaniolă pentru a-i îmbarca. Norocul a făcut ca pe la orele cinci dimineața să fie reținut alt grup de bărbați, majoritatea fiind africani.

Grupul lui Nicolas a fost eliberat din arestul poliției vamale franceze, iar un vameș le-a spus:

– Mergeți pe autostradă până la primul oraș francez, vă rog!

Aceștia urmau să fie îmbarcați pe drum în dubele poliției franceze, care deja se deplasau spre respectiva vamă.

Nicolas, împreună cu încă un român și un african, rămân în urma grupului, apoi se furișează în pădurea care delimita, pe o parte și cealaltă, respectiva autostradă. Aici, Nicolas le spune celor doi să se dezbrace și să îmbrace hainele pe dos. Ideea era că, pădurea fiind plină de desigurii cu scai, se agățau de hainele lor ca niște meduze de munte ce își căutau prada cu orice preț.

Au tot mers prin pădure, prin văi și desigurii dese, până ce au dat de un fir de apă, un râu ce se rostogolea printre pietrele muntelui ca o transpirație ce își neagă pielea.

Se simțeau ca niște sălbatici care căutau scântea inexplicabilă a vieții, erau bucățica pe care haosul muntelui o căuta pentru a le arăta magia.

După douăsprezece ore de mers, râul i-a scos la marginea muntelui. Era deja seară, iar ei simțeau mângâierea nopții ce înroșește luna, mulțumind muntelui pentru bunătatea lui, dându-i ultimul sărut sub nebunia cearșafurilor de ramuri ce le-au acoperit parcursul. Erau munții Pirinei.

2.

În timp ce aștepta ca șoferul să deschidă ușile pentru îmbarcarea în autocar, de Nicolas se apropie un băiat de aproximativ nouă ani care îl întreabă:

– Nu vă supărați, dumneavoastră o să plecați cu acest autocar?

– Da! răspunde Nicolas.

– Știți, eu sunt marocan, iar tatăl meu este în Milano, Italia, aș vrea să ajung la el, răspunde băiatul.

Nicolas îl studiază atent, observând că este nespălat, cu părul un pic cleios, hainele murdare și îl întreabă:

– Tu la cine stai aici, în Valencia?

– Dorm pe străzi, domnule, până voi găsi pe cineva să mă ajute să ajung la tatăl meu, la Milano.

Nicolas își aduse aminte că, după ce ieșise din

pădurea munților Pirinei, dormise și el două săptămâni în Valencia, în Central Parc, aflat în apropierea gării feroviare. În cele două săptămâni acel parc a fost adăpostul lui, acolo a simțit dezolarea umană care vibra prin măduva oaselor, între lumini și întuneric, o durere neîncetată ce te făcea să privești în tăcere, doar pentru a supraviețui.

– Cum te numești și câți ani ai? întreabă Nicolas.

– Jamal mă numesc și am nouă ani!

– Bine, Jamal, am să vorbesc cu șoferul, să vedem ce zice, așteaptă-mă aici!

Nicolas se îndreaptă spre șoferul autocarului explicându-i situația, rugându-l să îl ajute pe acel băiat. Șoferul îl privește, apoi, după o pauză, îi spune lui Nicolas:

– Îl ajut dacă toți ceilalți pasageri vor să ofere câte cinci euro de fiecare pentru băiat, iar tu vei răspunde de el tot drumul, până la Milano!

– Da, domnule, îmi voi asuma răspunderea!

Șoferul explică celorlalți pasageri rugămintea lui Nicolas, în final aceștia fiind de acord cu ajutorarea băiețelului.

Nicolas se îndreaptă spre Jamal, care stătea cuminte lângă autocar, și îi spune:

– Jamal, s-a rezolvat, dar va trebui să stai tot drumul cu mine, deoarece eu voi răspunde de tine până ajungem la Milano!

– Mulțumesc! răspunde băiețelul, sărind în sus de bucurie.

Au urcat în autocar, iar Jamal se pune pe scaun lângă Nicolas, care se gândea la cele două săptămâni trăite de el aici, în Valencia, în Central Parc. Privește spre Jamal și îi pictează un zâmbet, înțelegând că viața este totuși pentru cei curajoși. Pentru vârsta lui, Jamal era un copil curajos ce își începuse lupta cu un destin mai bun, ale cărui rădăcini îl duceau spre tatăl său, copacul din care își trăgea seva toată speranța lui. Probabil, ca și Nicolas, Jamal își ducea bătăliile lui, erau ca doi războinici, fără armuri, fără săbii, jupuiți, cu inimile afară, ce se războiau cu încercările vieții.

– Jamal, îți este foame? spune Nicolas, întinzându-i niște felii de pâine cu șuncă și salată.

– Mulțumesc mult, da, îmi este foame, spune Jamal, înfulecând precum un lup.

Jamal se transformase într-un lup flămând ce își căuta zăpada prin preerie, un suflet mohorât, învăluit de soarele primăverii, unde vântul singurătății îi aduna petalele împrăștiate. Nicolas privea uimit la pofta cu care Jamal își înfuleca mâncarea, închipuindu-l ca pe un vechi soldat maur ce rătăcea printre satele Andaluziei spaniole. Acel soldat maur ce disprețuiește urmele, dar care acum, lângă Nicolas, simte o mângâiere.

Autocarul se pune în mișcare, ușor precum o

navă stelară, străbătând străzile trezite la viață ale Valenciiei, unde forfotul mulțimii se amestecă cu ochii brizei Mării Mediterane prin mulțimile de oameni ce delirează neîncetat.

Urma un drum lung până la următoarea oprire în orașul marelui Gaudi, Barcelona.

3.

După vreo patru ore de mers pe autostrada AP7 autocarul oprește în stația special amenajată din Barcelona. După alte douăzeci minute de pauză, autocarul se pune în mișcare spre autostrada A9 spre Milano, Italia. Un drum lung, de aproximativ unsprezece ore.

Jamal adormise sprijinit pe genunchii lui Nicolas, care privea pe geam cum lumina zilei începe să piardă din putere, pentru ca strălucirea soarelui să nu mai plângă tristețea sufletului copilului. Ușor totul devine întunecat în autocar. Se mai aude doar ritmul melodiilor ce ieșeau din boxele autocarului, ritm ce făcea ca acele boxe să pară branhiile unui pește cu roți ce străbate chipul lunii prin liniștea nopții. Acum Nicolas se gândea departe, la mama lui, care trăia într-un colț al inimii sale și care îi lumina întreaga existență. Simțea și faptul că ceva se rupe din el, lăsând o

parte a ființei lui pe acest pământ al Spaniei, căruia simțise că îi aparține, că este parte din el. Vedeau Spania ca pe o grădină cu flori plină de orhidee cu miros de iasomie, unde macii trandafirilor dădeau sens vieții și de unde licuricii ofereau lumină întregului univers. Se simțea ciudat că părăsește acest pământ care îi oferise altă realitate, dar considera că face o excepție pentru a reveni, vindecând rana plecării sale.

În jurul orelor unu noaptea, liniștea celor din autocar fu tulburată de vocea vameșilor francezi care urmau să verifice prin sondaj documentele pasagerilor. În acel moment Nicolas îl trezește pe Jamal și îi spune să se ascundă sub scaunul său, deoarece va urma un control, și să stea acolo cuminte. Toți pasagerii știau de Jamal, dar faptul că nu era însoțit de un adult cu o procură specială pentru a putea călători legal ridica o problemă. După alte cincisprezece minute poliștii francezi coboară din autocar urând drum bun șoferului, care răsufă ușurat.

Drumul până la Milano este destul de lung, dar atât Jamal, cât și Nicolas adormiseră, fiecare visând la o lume altfel, la nopțile nesfârșite unde îngerii își șoptesc sensul vieții.

După o zi și jumătate de mers, autocarul ajunge la vama italiană, la orele patru dimineața. Aici vameșii italieni doresc un control total al

bagajelor pasagerilor și al autocarului, din cauza faptului că la Roma urma să se desfășoare o manifestare anti-globalizare, deci erau condiții speciale de securitate.

Șoferul le spune pasagerilor că trebuie să coboare, privind spre Nicolas cu teamă de ce va urma.

Jamal înțelesese și el ideea, dar Nicolas îl privește și îi spune:

– Jamal, va fi totul bine, te ascunzi sub scaunul meu și nu vei face niciun zgomot până ne verifică pe noi jos, bine?

– Așa voi face, spune Jamal cu teamă, privind-l în ochi pe Nicolas.

Cei patru polițiști italieni le spun pasagerilor ca fiecare să își pună bagajele în dreptul lor, pentru a fi mirosite de un câine specializat în explozibili. Câinele trece pe la fiecare bagaj de câte două ori, apoi sunt miroșiți toți pasagerii. Ulterior polițistul ce avea câinele în lesă urcă în autocar.

Toți așteptau să vadă dacă Jamal va fi găsit de acel câine. Deodată din interiorul autocarului se aud țipete. Era Jamal, câinele îl descoperise.

Polițistul coboară cu copilul și strigă cu glas tare:

– Pasagerul care are locul 27 pe scaun în autocar să facă un pas în față!

Nicolas face un pas în față transpirat, gândind că următorii ani îi va petrece într-o celulă a unei închisori italienești, privind la crăpăturile betonului în speranța renașterii unei flori, cea a vieții. Nu putea face nimic, dar știa că nu trebuie să îl dea de gol pe șofer. Unul dintre polițiști se apropie împreună cu șoferul autocarului de el și îl întreabă:

– Știi italiană?

– Nu, domnule, dar ne putem înțelege dacă vorbim mai rar, dumneavoastră vorbiți în italiană și eu vă răspund în spaniolă, spune Nicolas.

– Perfect atunci. Deci vreau să știu ce este cu acest copil din acest autocar!

– Am vrut să-l ajut, domnule, tatăl său locuiește la Milano, nimic altceva!

– Păi cum l-ai urcat în autocar? întreabă polițistul.

– L-am urcat fără știrea șoferului, dar nu m-am gândit că se va ajunge până aici, chiar am vrut să îl ajut, mi-a fost milă de el, domnule!

– Știi că este trafic de minori și poți fi arestat, spune polițistul.

– Da, domnule, aveți dreptate, dar nu sunt traficant de copii, eu merg acasă, în România, iar copilul rămâne la tatăl său, la Milano.

Polițistul se uită către șofer, apoi îi face semn discret cu mâna să îl urmeze pentru a discuta. În